

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **DFH Haus CZ s. r. o.**, se sídlem Žákava 162, Žákava, zastoupen Mgr. Hanou Zahálkovou, advokátkou se sídlem Příkop 4, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 12. 2016, č. j. 30 Af 12/2015 - 121,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 12. 2016, č. j. 30 Af 12/2015 - 121, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Finanční úřad pro Plzeňský kraj (dále jen „správce daně“) rozhodnutím ze dne 13. 6. 2014, č. j. 1266923/14/2300-14500-403121, zastavil podle § 106 odst. 1 písm. e) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, řízení o žalobcově návrhu na povolení obnovy vyměřovacích řízení o dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období let 2010 a 2011 s tím, že návrh byl podán po uplynutí subjektivně určené lhůty podle § 118 odst. 2 daňového řádu.

[2] Žalovaný zamítl žalobcovo odvolání rozhodnutím ze dne 17. 2. 2015, č. j. 4937/15/5200-11431-706012. Žalovaný dospěl k závěru, že subjektivně určená lhůta pro podání návrhu na obnovu řízení začala žalobci běžet dne 17. 5. 2013, kdy byly mateřské společnosti žalobce, DFH Fertighaus Holding AG, doručeny platební výměry, a byla tak informována o výsledcích daňové kontroly. O tom svědčí také skutečnost, že žalobce podal dne 26. 7. 2013 dodatečná daňová přiznání a ve *Vysvětlení k podání dodatečných přiznání k dani z příjmů právnických osob za období 2005, 2006, 2010 a 2011*

(dále také „Vysvětlení“) sám označil den 17. 5. 2013 jako den, kdy se dozvěděl o skutečnostech rozhodných pro podání těchto dodatečných daňových přiznání. Názor žalobce, že subjektivní lhůta začala běžet teprve dne 19. 6. 2013, kdy byl prostřednictvím dopisu od mateřské společnosti o výsledcích daňové kontroly informován on sám, proto žalovaný nepovažoval za správný.

II.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu. V ní namítl, že sice den 17. 5. 2013 uvedl jako den zjištění důvodů pro podání dodatečných přiznání k dani z příjmů právnických osob, avšak učinil tak chybně, neboť se jednalo o den, kdy se o těchto skutečnostech dozvěděla jeho mateřská společnost. Žalobce naopak následně doložil, že výsledky daňové kontroly obdržel od mateřské společnosti teprve 19. 6. 2013; pokud tedy podal návrh na povolení obnovy řízení dne 19. 12. 2013, učinil tak v šestiměsíční subjektivní lhůtě. Žalobce navrhl na podporu svých tvrzení provést důkaz dopisem od své mateřské společnosti a výpovědí autorky tohoto dopisu.

[4] Krajský soud v Plzni žalobu v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. V odůvodnění rozhodnutí krajský soud ocitoval odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedl, že *„se s právě prezentovanými stěžejními závěry žalovaného správního orgánu plně ztotožňuje a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.“*

III.

[5] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, kterou odůvodnil totožným způsobem jako žalobu. Jádrem jeho tvrzení tudíž bylo, že subjektivně určená lhůta pro podání návrhu na povolení obnovy řízení začala běžet dne 19. 6. 2013, kdy se dozvěděl od mateřské společnosti o výsledcích daňové kontroly, a nikoliv dne 17. 5. 2013, kdy se o výsledcích dozvěděla samotná mateřská společnost.

IV.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelova tvrzení jsou účelová, neboť stěžovatel ve Vysvětlení sám označil den 17. 5. 2013 jako den, kdy se o výsledcích daňové kontroly dozvěděl; při podání dodatečných daňových přiznání proto stěžovatel disponoval stejnými důkazními prostředky jako při podání návrhu na povolení obnovy řízení. Oznámení výsledků daňové kontroly dopisem od mateřské společnosti proto nelze považovat za první indicii vedoucí k obnovení nalézacího řízení.

V.

[7] Předtím, než Nejvyšší správní soud přistoupil k přezkumu kasační stížnosti, musel zkoumat, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že napadený rozsudek trpí takovou vadou, a to nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů [§ 109 odst. 4 ve spojení s § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

pokračování

[8] Nepřezkoumatelností rozhodnutí pro nedostatek důvodů se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře zabýval již mnohokrát. V rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, uvedl, že „[n]ení-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby.“

[9] Právě o takový případ se jedná v projednávané věci. Krajský soud totiž žalobní námitky vůbec nevypořádal a spokojil se toliko s doslovným zkopírováním dvou stran odůvodnění žalovaného a konstatováním, že se závěry žalovaného souhlasí. Žádná vlastní argumentace krajského soudu v rozsudku není. V napadeném rozhodnutí tak ve skutečnosti úplně chybí odůvodnění. Stěžovatel přitom zpochybňoval právě správnost krajským soudem citované argumentace žalovaného, přičemž vznesl také důkazní návrhy na podporu své argumentace, které krajský soud rovněž zcela pominul. Jakkoliv se může krajský soud s argumentací žalovaného ztotožnit, nemůže zcela rezignovat na přednesení vlastní argumentace, proč závěry žalovaného považuje za správné. Takovýto postup, kdy soud v podstatě dává bez dalšího přezkoumávanému rozhodnutí jakési razítko správnosti, je v rozporu s účelem fungování správních soudů, které mají podle § 2 s. ř. s. poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům. Rezignací na přezkoumání napadeného rozhodnutí a odůvodnění svého rozhodnutí krajský soud tomuto účelu nedostál.

[10] Z výše uvedených důvodů se Nejvyšší správní soud již nezabýval kasačními námitkami a rozsudek krajského soudu s odkazem na § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V něm se krajský soud přezkoumatelně vypořádá s argumentací a důkazními návrhy v žalobě obsaženými.

[11] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. srpna 2017

Mgr. David Hipšr
předseda senátu